

„Az életutamért kaptam”

Interjú Hegyesiné Orsós Évával

– Szívből gratulálunk a kitüntetéséhez. Váratlanul érte?

– Köszönöm a gratulációt. Igen, váratlanul ért az elismerés. Az elmúlt napokban nem is tudom, minek örültem jobban, annak, hogy a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetését adományozták nekem, vagy a többszáz nagyon kedves, szívet és lelket melengető üzenetnek, telefonhívásnak. Jól esik, hogy sokan velem örülnek. Még 2003-ban kért fel a szervezet akkori elnöke, *Krizsán Sándor*, hogy legyek az „Életet az éveknek” Országos Szövetsége elnöke. Azóta eltelt huszonhárom év. Ezen évek során a szervezettel, a klubtagokkal sok sikertörténetet éltünk meg. Munkájával a Szövetség komolyan hozzájárul a méltó időskor fel-tételeinek alakításához. Örülök, hogy ez az elismerés, amit ugyan most én kaptam, az idősedőkre és idősekre is ráirányítja a figyelmet. Úgy érzem, ez a kitüntetés egyben az életutam elismerését jelenti.

– Ha visszatekintünk az elmúlt évtizedekben végzett munkájára, elmondhatjuk, hogy állhatatos, kitartó és eredményes volt. Hogyan vezetett az út a Kisebbségi Hivatal éléről az „Életet az éveknek” nyugdíjasaihoz?

– A Kisebbségi Hivatal élén eltöltött három év az életemet meghatározóan fontos időszak volt. Kiváló embereket ismertem meg. Olyan nagytudású, szakmailag elkötelezett államigazgatási szakembereket, kutatókat, pedagógusokat, civilszervezeti vezetőket, a média különböző területein dolgozó kiválóságokat, akiktől sokat tanultam. A hazai kisebbségek képviselői között többen szenvedélyesen dolgoztak a saját közösségükért. Az idősek és az idősgügy már ebben az időszakban is közel állt hozzám. Jól emlékszem arra a munkamegbeszélésre, amit a *Bálint Zsidó Közösségi Házban* tartottunk. Ezek a műhelymunkák előzték meg a kisebbségi kutatóintézet létrehozását. Itt beszélt a horvát *Dumovits István* atya a rábízott településeken élő idősekről. Olyan felméréseket, elemzéseket végzett, hogy azok egy kisebb szociológiai

kutatásnak is megfeleltek. A közös munka eredménye lett az első idős klubjának a létrehozása, ahol az időseket a saját közösségükhöz tartozók anyanyelvükön segítették. Megtartották a horvát ünnepeket, és nem utolsósorban a saját kedves ételeiket ették.

1998 és 2002 között a romák közösségépítésén, információhoz jutásán dolgoztam a Mediátor Alapítvány igazgatójaként. Izgalmas, értékes munkát végeztünk. 2003-2010 között a Szerencsejáték Zrt. humán ügyvezető igazgatójaként dolgoztam. Igazi kihívást jelentett a piaci szektor, egy ilyen jelentős állami vállalatánál tevékenykedni. Nagyon sokat tanultam a vezetőtársaimtól, a kollegáimtól. Ez a munka lehetőséget adott arra is, hogy a piaci szektor számos képviselőjével jó szakmai és, amire büszke vagyok, baráti kapcsolatot alakítsak ki. A Szerencsejátéknál sok munkatársam nagyon hálás volt azokért a programokért, amik a nyugdíjas évekre készítették fel őket. A 2010. évet követően talán az egyik legkedvesebb, legértékesebb munkát a Hungarian Business Leaders Forum Romaster Alapítványánál végeztem. Czakó Borbála, a HBLF akkori elnöke, volt nagykövet kért fel szakmai vezetőnek. Hat éven át vezettem az alapítványt. Öröm volt látni, hogy ez idő alatt mennyi tehetséges, szorgalmas roma fiatal szerzett érettségi bizonyítványt, egyetemi diplomát.

Közben persze, folyamatosan dolgoztam az „Életet az éveknek” Országos Szövetsége elnökeként. Ezek a munkák mindig jól kiegészítették egymást, az egyik területen szerzett tudást beépítettem a másikba. Ahogyan ezt bárki más is teszi.

– *Mi foglalkoztatja ma a nyugdíjasokat? Sok vidám fotó enged betekintést a rendezvények hangulatába.*

– Az idősek, a nyugdíjasok társadalmi csoportja rendkívül sokszínű. Más foglalkoztatja azokat, akik betegek, az életük utolsó szakaszában vannak, és más azokat, akik friss nyugdíjasként, egészségesen, a következő húsz évet tervezik. Azoknak, akiknek gyerekeik, unokáik vannak, a gondolataik az ő sorsuk körül forognak. Az elmúlt években nagyon sok fiatal hagyta el az országot. Sok tagunk mély fájdalommal mondja, hogy nem így képzelte az időskorát. Vannak, akiknek már az unokáik is külföldön születtek meg. Az elmagányosodás az időskor egyik nagy veszélye, meg is betegít. Azok a közösségek, amelyeket létrehozunk, biztonságot adnak. A klubtagok örömmel tervezik a közös programokat, nagyon aktívak: túráznak, táncolnak, beiratkoznak az idősek egyetemére, szívesen tanulnak. És olyanok is vannak, akik társat találnak. A mi szervezetünkben tényleg olyan vidámak az idősek, hogy sok fiatal, középkorú is szívesen jön közénk.

– *Merre, hogyan tovább? Egy ilyen elismerés kötelez is, miközben anya, nagymama. Ott ül lánya, Szalóki Ági koncertjein. Bírja még energiával?*

– Harminchét év után, tavaly, nagyon váratlanul elveszítettem a férjemet. Nehezen dolgozom fel, hogy elment. Ebben sokat segít a szervezet, az a közösség, amiben szinte mindenki ismeri a másikat. Tényleg olyan ez az „Életet az éveknek”, mint egy nagy család!

A szervezetben is van még feladatom, és a családomban is. De az elkövetkezendő időszak egyik legkomolyabb feladata lesz, hogy megtaláljam az utódomat! Látom, mit jelent egy családban, ha nem készülünk fel arra, hogy el is mehet annak egy fontos szereplője! A lányom is számít rám, gondoskodnom kell a fiamról is, aki sajnos, megvakult. Az unokám még csak ötéves. Hihetetlenül sok örömet hozott az életembe. Szeretnék még sok időt tölteni vele. Szóval, vannak terveim a következő tíz-húsz évre!

– *A BARÁTSÁG szerkesztősége további sikeres évtizedeket kíván!*

